

въ единъ приютъ, за който се грижеше, между други, и госпожа Стрѣкалова. Александра Николаевна Стрѣкалова, заможна, благодѣтелна и съ богати срѣдства руска бариня, бѣше ревностна и неуморима попечителка на всевъзможни благотворителни дружества. Въпрѣки тая своя многосложна и многоклонна дѣятелность, тя имаше заедно съ други свои другарки и грижата за пристояване, наглеждане, възпитание и помагане на учащи се въ Москва южно-славянски дѣвици, главно бѣлгарки, настанени обикновенно въ извѣстния Алексѣевски мѣнастирь като въ пансионъ. Тамъ ние срѣщнахме за втори пѣтъ бившата панагюрска учителка Райна. Срѣщнахме тамъ тъй сжщо и двѣ софiанки ученички, едната, сестра на покойния и той сега Христо Стояновъ отъ София, възпитанъ въ Москва, а починалъ прѣди нѣкоя година въ родното си мѣсто, София, като прѣдседател на върховния касационенъ сждъ, другата, сестра на г. Михаилъ Буботиновъ, бивши учителъ, и извѣстенъ и пѣргавъ още корененъ гражданинъ въ бѣлгарската столица. Но освѣнъ тѣхъ, тукъ имаше прибрани и много сироти спасени прѣзъ миналото лѣто въ Бѣлгария и доведени въ Москва. Г-жа Стрѣкалова, пѣргава и читава дама, ако и въ напрѣднала възраст, ни заведе при всички и ни разказа за по-многого отъ тѣхъ, какъ и отъ кждѣ бѣха доведени тукъ, какъ ги гледатъ и какво мислятъ да правятъ съ тѣхъ по-нататѣкъ.

* * *

Този день бѣше послѣдниятъ отъ прѣбиванието ни въ Москва. Кждѣ 4 часа слѣдъ пладне при насъ дойде добриятъ господинъ Рачински и ни заведе на обѣдъ въ една гостилница. Той бѣше се тъй свѣрзалъ въ това кратко врѣме съ насъ, че ние се раздѣлихме съ него като стари приятели съ сълзи на очи. И той е отколѣ вече между покойнитѣ. Миръ и на неговия прахъ!